

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

hr. Aksel Møllers gribende fremstilling af det, noget af det mest uskyldige og harmløse, der overhovedet kan påtænkes i økonomisk politik. Hvilke følger har det? Ja, først og fremmest har det den vigtige følge, at fører man en kraftig kreditbegrænsning, så får man smidighed på arbejdsmarkedet. Kan overhovedet nogen være modstander af smidighed på arbejdsmarkedet? Det kan man ikke, så kreditbegrænsningen må være udmærket. Desuden tager den spidsbelastningen væk fra efterspørgslen efter arbejdskraft. Nu kunne en enkelt tilhører måske blive urolig, for selvom naturligvis ingen er tilhænger af en for stor spidsbelastning i efterspørgslen efter arbejdskraft, kunne det dog tyde på, at nogen arbejdsløshed ville der blive; men man tager fejl, tilhøveren kan berolige sig, ingen har grund til at blive forskrækket, thi målet er kun en frasing af urentable virksomheder, og en frasing af urentable virksomheder kan ikke være dårlig og især ikke, når virkningen bliver, at de, der eventuelt bliver arbejdsløse, ved at spidsbelastningen går ned, kan overføres til de rentable virksomheder, der bliver tilbage, og som får alle råvarerne. Dette er i sandhed en virkelig harmløs og uskyldig politik med lutter gavnlige virkninger.

Efter denne strålende opvisning af konservativ uskyldighed sidder tilhøveren vel i og for sig kun tilbage med eet spørgsmål, og det er: Hvor bliver valutabesparelserne af? For de synes unægtelig at forsvinde lidt i billedet. Smidighed på arbejdsmarkedet og fjernelse af spidsbelastningen, hvor meget valuta spares der ved det? Jeg er bange for: ikke en cent, ikke en penny, ikke en øre. I virkeligheden var denne uskyldige og harmløse politik, der blev forklaret her, vel også udtryk for, at det konservative parti i virkeligheden ingen politik har, eller at man i hvert fald ikke agter at udnytte den, hvis kreditbegrænsningspolitikken skal udnyttes. Efter de retningslinier, det ærede medlem hr. Aksel Møller her gjorde rede for, er den ganske værdiløs. Det, vi så, var i virkeligheden en ordfører og et parti på flugt bort fra deres egen politik.

Vi oplever altså en opposition uden nogen politik, en opposition uden alternative forslag til det, regeringen har foreslået, en opposition uden enighed om andet end det negative: at afvise, hvad regeringen forelægger, en opposition, der er kørt fast, en opposition, der rådløst lægger hænderne i skødet.

Axel Kristensen: Den højtærede handelsminister ville fremstille det, som om jeg

havde ment, at der slet ikke var nogen vanskeligheder. Det har jeg ikke sagt, jeg har blot sagt, at de vanskeligheder, der er nu, praktisk talt er de samme, som forelå i foråret, da vi opfordrede regeringen til at føre en anden politik end den, der blev ført. Ministeren hævder, at den prisudvikling, som har fundet sted — og ministeren har altså ikke forelagt nogen statistik eller noget materiale, der kunne vise, hvor voldsom den er —, er så afgørende, at det er den, der forårsager, at 1951 bliver så dårligt et år. Jeg regner med, at det materiale, handelsministeren har fået, er rigtigt, og et sted i de 100 foliosider, jeg har fået i dag og har måttet læse igennem, står der min sandten, at balancen for 1951, hvis man ser bort fra Marshallhjælpen, vil være 135 mill. kr. bedre end i 1950. Dermed er det, som jeg har sagt, jo dokumenteret: at det, der står bag de øjeblikkelige vanskeligheder, er ikke, hvad der er sket siden foråret, men det er det, vi har vidst hele tiden, nemlig at Marshallhjælpen hørte op og skulle afvikles. Det fremgår tydeligt og klart af det materiale, vi har fået. Der står her, at handelsbalancen efter det reviderede skøn for 1950 vil være på 1 315 mill. kr. og i 1951 på 1 182 mill. kr., og det er 135 mill. kr. bedre handelsbalance for 1951. Altså kan det, handelsministeren her står og siger, ikke være rigtigt. Dette, at rigsdagen stilles i denne situation, dette voldsomme moment, hvor vi skal tage stilling på stedet, ellers får vi valg med det samme, er udtryk for, at regeringen giver op og vil have en udvej til at rende fra det hele og ikke noget som helst andet. Jeg kan i hvert tilfælde ikke se anderledes på det.

Så siger den højtærede handelsminister, at vi skal stille forslag. Når ministeren har forlangt disse mange måneder fra foråret til nu til at indhente oplysninger og samle materiale, så synes jeg, det er et stift stykke at forlange, at vi på basis af de sider, vi har fået udleveret her og har skullet læse igennem i dagens løb, skulle udarbejde konkrete forslag, når vi ikke engang ved, om vi kan acceptere de tal, der er stillet op. Jeg kan forsikre den højtærede handelsminister for, at vi vil være i stand til at føre en politik, også når denne regering ikke mere eksisterer; det vil jo komme til at foreligge.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg skal gøre et par ganske korte bemærkninger, korte først og fremmest af den grund, at de fleste udtalelser, der er fremsat her, vedrører min kollega handelsministerens område, og jeg føler ikke nogen trang til at forsøge at supplere handelsministerens udtalelser. Men